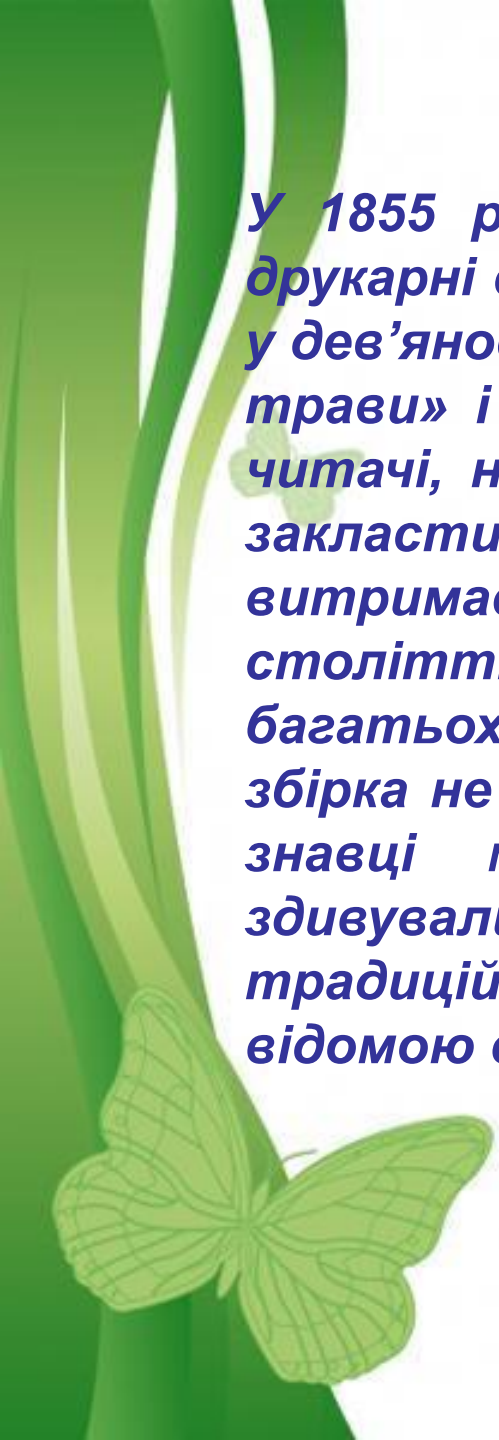

***“На березі
морському уночі”***

У 1855 році 36-річний Волт Вітмен у бруклінській друкарні сам набрав і сам надрукував невелику книжку у дев'яносто п'ять сторінок. Мала вона назву «Листя трави» і містила 12 поем і віршів. Ні сам автор, ні читачі, ні критики не знали, що судилося цій збірці закласти підвалини нової американської поезії, що витримає вона випробування роками, що і в ХХ столітті вона матиме значний вплив на творчість багатьох поетів у різних країнах. А тоді, у 1855 році, збірка не мала широкого розголосу, не зрозуміли її ні знавці мистецтва, ні читачі. Вірші Вітмена здивували й збентежили, бо дуже не були схожі на традиційні, класичні. Та ніхто й не здогадувався якою відомою стане ця збірка.

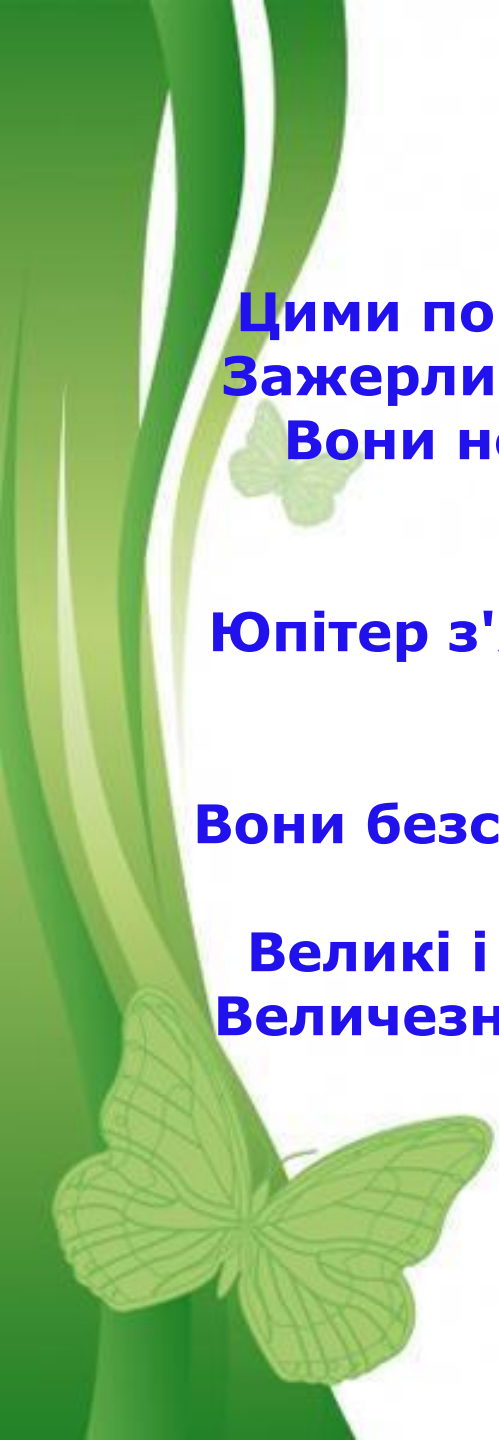

На березі морському уночі...

На березі морському уночі
Стоїть дівчинка із своїм батьком
І дивиться на схід, на осіннє небо.

Там, угорі, у темряві,
Зажерливі хмари, похоронні хмари в чорну
масу розгортаються
Все нижче й нижче, похмурі й густі, до
самого обрію.
А на прозорій смузі неба на сході
Підіймається великий і спокійний бог зірок
Юпітер,
І тут же, тільки трохи вище,
Пливуть ніжні сестри Плеяди.

На березі морському дівчинка, тримаючись
за батькову руку,
Дивиться на ці похоронні хмари, низькі,
переможні, які ось-ось поглинуть усе,
І тихо плаче.

**Не плач, дитя,
Не плач, моє любе,
Цими поцілунками дозволь витерти твої сльози,
Зажерливі хмари не будуть довго переможцями,
Вони не довго володітимуть небом, це тільки
здається,
що вони поглинули зорі,
Юпітер з'явиться, зажди лиш трохи, настане інша
ніч,
Плеяди з'являться,
Вони безсмертні всі, ці зорі: і срібні, і золоті - вони
засяють знов,
Великі і малі зірки сятимуть знову, вони вічні,
Величезні безсмертні сонця і довгоіснуючі мрійні
місяці
сятимуть знов.**

**Хіба, любе дитя, ти плачеш тільки за Юпітером?
Ти плачеш тільки за похороном зірок?**

Тут щось є

**(Цілюючи, втішаючи тебе, я шепочу тобі слова,
Я даю тобі першу пораду, завдання і неясний
натяк);**

**Тут щось є безсмертніше навіть за зорі
(Багато похоронів, багато днів і ночей минуло),
Щось таке, що існуватиме довше, ніж навіть
блискучий**

Юпітер,

**Довше, ніж Сонце, чи всі його недремні супутники,
ч**

Цей вірш уособлює боротьбу добра зі злом. Хмари не зможуть назавжди закрити ясні зорі, Юпітер і Плеяди. Як би вони не намагались, та зорі всеодно будуть на небі, і вони не загинули, хоча вже й справили їхні похорони. Дівчинка плаче за зорями, і думає, що вже ніколи не зможе їх побачити, проте зорі, як і добро, як сильні і щирі мрії та надії завжди будуть жити.

